

Ось він виходить — серце львине —
 На тіло бризнула роса.
 Ніхто списа, як він, не кине
 І не відібе так списа!

І над річки вогню і крові,
 Над власне горло дорогі —
 Нам очі тужно — ебенові
 І руки юні і тугі.

Олександр Наріжний

Нищення українського народу ГОЛОДОМ

З голодом взагалі звязуються: страждання голодуючого народу. Голод в загальному розумінні людей — явище стихійне.

Голод лютує на всій совітській Україні: безліч сел, в яких людність вимерла; діти відповідають перед судом за те, що поїли своїх родичів, а брати своїх сестер; влада з метою боротьби з людоджерством наказала не погребати мертвих аж до розкладу їхніх тіл... І в тойже час на ту землю безталанну послав Бог великий врожай, якого не памятають діди-прадіди наші! Але люди України байдужі вже до Божої благодати, бо знають, що гинути від голоду неминучо доведеться, як при найбільшому врожаю, так і без нього.

Яка причина цього страшного явища?

Причина в державній системі керування Україною.

Україною володіє Московщина. Московщина має комуністичний устрій. Керують СРСР. теоретики та практики соціалістичних доктрин, що прийняли до вживання в державі комуністичний програм. Керовники ці походять головним чином з москалів та жидів: Калінін, Ворошілов, Постишев — москалі; Сталін — грузин; Літвінов, Каганович, Радек, Каменев, Зіновєв та інші — жида. Цим керовникам для їх божевільних плянів потрібні гроші: для охорони себе і для пропаганди своїх ідей за кордоном, утримання там своїх агентів. Здобувають вони для цього гроші з України, з її народу. Народ наш, підпавши під комуністичне кріпацтво, гине від волі й примхи теоретиків та практиків соціалістично-комуністичних доктрин; винищувати його на основі соціалістичних ідей почали з 1918 роки. Етапи цього винищування є слідуєчі:

1) Масове нищення української інтелігенції та вивіз в Московщину цінного майна після ліквідації на Україні буржуазії та поміщиків. Нищення та грабунок цей переведені під гаслом боротьби з контр-революціонерами та капіталізмом. Хоч це робили комуністи, але робота їх імпонувала всім соціалі-

стам, бо боротьба, мовляв, ведеться в напрямі завойовань соціалізму.

2) Трохи пізніше прийшло масове нищення українських індивідуальних господарів та їх маєтків. Наших господарів соціалісти (головним чином свої) давно вже охрестили куркулями (кулаками) і давно боролися як із соціальним ворогом. Особлива прикмета наших господарів та, що вони найсильніше люблять свою землю та працю на ній, уміють хазяїнувати на землі й визнають лише приватну власність в системі господарчого життя. І з ними то й повели комуністи боротьбу під гаслом: „Смерть куркулям!“ Господарів сотнями тисяч засідали на Сибір на роботи в праліси, діти їх розійшлися по гуртках безпритульних, жінки пішли в совхози та колхози, щоб закінчити своє життя на панщині, маєтки тих господарів розібрали комуністичні підлизи. Все це переведено за співчуттям всіх соціалістів, а в тому числі й наших. Бо, мовляв, бореся з соціальним ворогом!

3) Щоб зручно було забирати на Україні все збіжжя—та інші господарські продукти—комуністи ввели на Україні 100% колективізацію господарств. Для цього обернули в кріпацтво всю українську націю. Європейські соціалісти з великим зацікавленням очікували вислідів цього експерименту і тому всіма способами допомагали московським комуністам морально і матеріально. Пригадаймо: кредити Москві від німецького демократичного уряду, прихильність з боку соціалістичного уряду англійського та французького, прихильність другого Інтернаціоналу, об'єднання європейських соціалістів, який, звертаючись до селян Сходу Європи з маніфестом, писав: „Ми хочемо допомогти вам в напрямі кооперування сільських господарств...“

Отже нищення української інтелігенції та індивідуальних господарів, вивезення національного майна та заведення колективістичної панщини — це є ті щаблі одної драбини, що привели Україну до сучасної катастрофи. І в цьому, підкреслюю — морально й матеріально (через уряди) допомагали московським більшовикам європейські соціалісти, до солідарности з якими почуваються і наші соціалісти й радикали.

Переводячи ці етапи, більшовики в першу чергу знищили відпорну силу української нації. В живих залишились тільки ті, що мовчазно й послухно працюють на панів: москалів та жидів. При такому стані у московських більшовиків розв'язалися руки до широко закреного пляну колонізації українських земель в першу чергу жидівським народом. Перші початки колонізації на Україні переведені жидами за допомогою американських та європейських жидів—головно їх капіталу.

Для того комуністичний державний апарат, в якому жиди набули надзвичайного впливу, утворив комісаріят по улаштуванню жидів на землі (Комзет), на чолі якого став жид Абрам Брагін. В допомогу комісаріяту совітське жидівство в межах СРСР організувало „общество“ для земельного устрою жидів

(О з е т). А світове жидівство взяло на себе обов'язок постачання фінансових засобів для розбудови на Україні жидівських колоній. До цієї роботи стали такі організації: американська „Агроджойнт“, французька—„Е.К.О.“, німецька—„О.Р.Т.“ та англійська—комітет підтримки жидівської хліборобської колонізації в СРСР. Свою діяльність ці організації повели на Херсонщині, Катеринославщині та в Криму—„Агроджойнт“ та „Е.К.О.“, в районах Одеському та Балтському—„О.Р.Т.“

З 1924 року совітська влада ставить справу жидівської хліборобської колонізації на Україні у велитенських розмірах. Уряд прийняв до здійснення проєкт Брагіна колонізувати жидівством побережжя українських чорноморських степів з тим, щоб утворити там „Єврейську Сов. Соц. Республіку“. Цей проєкт найшов співчуття й відгомін у всього світового жидівства. Про це в сіоністичному журналі „Разсвет“, ч. 39, 1925 р. в статті: „Сопернік“ говориться так: „Кримському проєкту припадає, очевидно, стати одним з головних стержнів жидівської дійсности в наступні роки... Головна його сила в тому, чого не має в нашій палестинській колонізації: безплатна земля і активне ділання державної влади. Тому американські жертводавці (жиди) зразуж поставилися до Криму із значно більшим практичним довіррям, як до Палестини... Вони побачили, що на Україні в справі дійсного улаштування жидів на землі, завдяки державній постановці цього діла, можна зробити за один рік в десять разів більше, як в Палестині при кустарних засобах за 10 років“. В томуж 1925 році в Нью-Йорському товаристві імени Переца прочитав доповідь про жидівську колонізацію директор „Агроджойджу“ д-р І. Розен. Він м. и. підкреслив, що совітська влада після революції одержала в своє розпорядження більше 600 мільонів моргів землі і що 3% жидів мають право на 18 мільонів моргів. До цього часу жиди одержали 1 мільон моргів. Таким чином їм належить ще 17 мільонів моргів“. („Разсвет“, ч. 43, 1925).

Можливості колонізації жидівством українських земель пішли так далеко, що на конференції Озета (листопад 1926 р.) делегат льондонського комітету Йохельман звернувся до завідуючого справою жидівської колонізації, жида Мережина з таким питанням: чи моглиб жиди, що не є громадянами Совітського Союзу, закладати свої хліборобські оселі на теренах утворюваної „Єврейської Республіки“? На це питання одержав відповідь: „Поки що немає перешкод до еміграції окремих жидівських груп і оселення їх в уже існуючих, чи витворюваних жидівських хліборобських колоніях“... („Руль“, ч. 1822, 1926).

Для жидівської колонізації совітська влада на початку (до 1924 року) одводила землі на Київщині—11.000 десятин, Поділлю—6.000 десят., Одещині—18.000 десят. Пізніше приступлено до колонізації в округах Херсонській, Криворіжській, Запоріжській, Маріупольській, Мелітопольській та в Криму.

На кожну жидівську родину в 5 душ наділяли по 15 десятин; в Крими по 8·5 десятин. На теренах Херсонщини в 1927 р. повстала жидівська республіка з головним містом Калініндорф. До 1927 року включно, на Україні одведено жидівським кольтоністам 130.000 десятин землі. По державному проєкті має бути одведено ще 1,700 000 десят. приблизно на 600.000 жидівської людности.

В час творення наведеного вище фронту світового жидівства для опанування українських земель, з України примушено було виемігрувати назавжди за Урал в пошукуваннях за землею 482.100 душ нашого народу. Отже московська влада рішила в спілді із світовим жидівством витіснити з України українське населення та кольтонізувати Україну неукраїнською людністю. Завдання надзвичайно тяжке і здійснити його при залишенні на боці української людности не можливо. На це вже в 1925 році звертає увагу „Разсвет“ (ч. 41, 1925) в статті: „Кримський проєкт“. Автор каже: „Я вважаю, що успіх жидівської кольтонізації в Крими залежить не стільки від допомоги й доброзичливости радянської влади, скільки від відношення до прийшлих жидівських кольтоністів місцевого селянства“. А в ч. 5, 1924 року тогож „Разсвета“ в статті: „Прожекторство“, читаємо: „На Півдні Росії (читай: Україні) по котрому ще недавно прокотилася кривава хвиля жорстоких погромів, де національний і соціяльний антагонізм сильніший як колибуть раніше, тільки безпідставна фантазія безвідповідальних осіб може вимислити будування жидівських островів в цьому морі чоловіконенавистництва та сильної погромної традиції... На багнетах кольтонізувати й жити довго не можна, а Росію безумовно ждуть ще великі потрясення“.

Ясно, що українське селянство, для якого весь зміст так званої соціяльної революції полягав у здобутті панської та державної землі, могло бути лише ворожим до московсько-жидівських кольтонізаційних проєктів. Цю ворожість навіть при крайній терористичній деспотії російської влади українське селянство виявило. Ця ворожість збільшувалася ще тим, що український нарід, опинившись загнаним в колективи, мусів і там підлягати в переважній більшості жидівському керуванню. Отже повстали два непримиримі табори: З одного боку зтероризована українська селянська нація; з другого — окупантська Московщина зі своїм спілником — жидівством. Не треба доводити, що українство опинилося обеззброєним перед нечуваною в світі варварською деспотією. Отже, щоб позбутися, висловлюючись язиком „Разсвета“ — „цього моря чоловіконенавистництва та сильної погромної традиції“ — керівники СССР пішли на крайній, приспінений та дешевий засіб — нищення української нації голодом. При цьому москалі та жида одним махом здобувають досягнення в двох напрямках: в політичному — відтягають в безвість усамостійнення Укра-

їни, в економічному — стають господарями нашої батьківщини. Це має бути ясным тепер для всіх.

Отже голод на Україні відбувається за державним планом з Москви. Цим пояснюється унеможливлення допомоги голодуючій Україні з Європи та Америки та запевнення Москви, що на Україні голоду немає. Коротко — голод на Україні це державна катівня, призначена для знищення українського народу. Цю катівню побудувала московська держава.

Усунути цей голод старими добродійними мірами — допомогою, не можна, як не можна охоронити перед шибеницею життя жертви промовами до сумління ката... Визволення українського народу від нищення його терором, хворобами, голодом можливе тільки при звільненню України від тої катівні, що зветься Росія.

Юрій Лука

Проблема Йовяльського

Досліджуючи власний світогляд, варто часом заглянути до світогляду сусідів.

Не легко булоб дослідникові окреслити духове обличчя сучасної Польщі, світогляд її еліти. Правда, кожний абиякий, навіть, найновіший напрям, що приходить з Заходу чи Америки, знаходить своє відбиття у більшій чи меншій кількості задрукованого по польськи паперу, а польські репортери занотовують кожну дрібницю і видають про них розвідки. Але то не є синтеза польськості.

Правда, є ще досить великий ідеологічний табор, котрий живе світоглядом XIX-го століття в Польщі, для якого на всі сучасні комплекси питань є відповідь проста як абетка. У свій час цей екстатичний, асуспільний світогляд („Польща — Месія народів“ і т. д.) був добрий, був щитом оборонним проти духового поневолення. Але його відносну й тимчасову вартість оцінив вже Норвід:

„Все, що торкається почуття патріотизму й історичности в польськім народі, є велике і владне, — за це здійму я капелюха, навіть, перед варшавським вуличником. Але все, що є звязане із суспільним почуттям, є початкуюче, мале... Ми не є жадним суспільством. Ми є лиш великим національним стягом „штандарем народовим““. (Лист до М. Залескої).

Власне тепер, коли Польща знову вступила в лави самостійних європейських суспільств, негнучкість, примітивність і утопійність цього світогляду є занадто виразні. Створений кількома таланами (Виспянський, Сенкевіч, Міцкевіч, Красінський, Словацький), розроблений муравлиною працею педагогів, — він лишень частинно ввійде до світогляду сучасної польської еліти.